

[Knud Lind]

I 1971 var der 6.000 tyrker i Danmark. Selv om man indførte et stop for gæstearbejdere i 1971, er antallet af tyrker steget til ca. 28.000 siden da. I dag er der i alt ca. 150.000 udlændinge i Danmark, og bare i 1989 udgjorde de samlede statslige og amtslige udgifter til flygtninge ca. 2,4 mia. kr. I 1990 vil udgifterne til flygtninge være steget til ca. 3 mia. kr.

Danmarks FN-flygtningekvote er blevet hævet fra 250 til 500 om året. Men når antallet af rigtige FN-flygtninge ikke er større, skyldes det de mange, mange familiesammenføringer, fordi de er omfattet af samme konto.

I regeringens målsætning på flygtningeområdet af 5. februar 1990 kan man læse på side 14, sidste afsnit:

»Erfaringen har vist, at intet land på forsvarlig måde kan modtage, bosætte og integrere et betydeligt antal spontanflygtninge og på samme tid øge antallet af kvoteflygtninge fra FN's flygtningelejre.«

Jamen det er jo lige netop det, Danmark har gjort, hr. statsminister. Vi kan læse i dagens aviser, at Danmark bliver en magnet for flygtninge, hvis ikke udlændingeloven strammes op, og den melodi har befolkningen jo hørt før fra konservativt hold. Men kan man nu også stole på, at regeringen vil stramme flygtningeloven? Fremskridtspartiet har fremsat lovforslag om, at der blev afholdt en vejledende folkeafstemning om en skærpelse af dansk flygtningepolitik. Den 15. maj 1990 stemte regeringen Fremskridtspartiets forslag ned, og kun 16 dage efter fortæller justitsministeren den undrende befolkning, at Danmark bliver en magnet for flygtninge, hvis ikke udlændingeloven strammes. Det hænger jo ikke rigtig sammen.

Hvor meget kan man stole på disse politiske prøveballoner fra regeringens side, når man nu ved, at et flertal i Indfødsretsudvalget er fuldstændig ligeglade med, hvor meget bistandshjælp og understøttelse en udlænding har fået, når pågældende søger dansk statsborgerskab? Man ønsker ganske enkelt ikke at stille spørgsmål om det.

Regeringen har også godkendt, at en udlænding ikke kan udvises, selv om den pågældende begår en kriminel handling. En udlænding kan kun udvises, hvis der er tale om en fængselsstraf på over 6 år eller den pågældende har været til fare for statens sikkerhed. Der skal således være tale om grov, vedvarende kriminalitet.

Udlændingen skal have begået mord, grov narokriminalitet eller væbnet røveri med brug af skydevåben for at få en fængselsstraf på over 6 år, mens voldtægt, tyveri, hæleri, overfald på politifolk ved demonstrationer osv. ikke er nok til at udvise en udlænding ifølge statsministerens politik.

Regeringen vil hellere tale om hjemsendelsesordninger. Hvis udlændinge kunne tænke sig at tage et smut til hjemlandet, som de er flygtet fra, skal de have hjælp ifølge den danske bistandslov. Det drejer sig om flyttehjælp, etableringshjælp, invalidepension m.v. Alle disse ting vil vi gerne have et svar på fra statsministerens side, for det er Fremskridtspartiet imod.

Behnke (FP):

Meget af debatten i dag har af gode grunde drejet sig om spørgsmålet om det driftsunderskud for statens finanser, man må forudse. Det er der bestemt også god grund til, for det driftsunderskud, vi har i øjeblikket, betyder jo, at gælden vil vokse endnu mere fremover.

Men det er bemærkelsesværdigt, så få der har ideer til, hvordan man virkelig bliver i stand til at få nedbragt den store gæld og det store underskud. Man taler som oftest kun om, hvorvidt vi skal indføre bruttoskat og den slags ting for at skaffe pengene. Går det godt, må man sige, at det er altså ikke nye skatter, der skal til, for enhver form for skat er tyveri. Men der findes en god løsning, hvor man på ét og samme tidspunkt er i stand til både at nedbringe driftsunderskuddet og gældsætningen.

Midlet er privatiseringer, og jeg synes, det var kedeligt, at statsministeren ikke havde flere bemærkninger om privatiseringer i sin tale.

Sagen er jo, at hvis man privatiserer en offentlig virksomhed, vil man både opnå en driftsbesparelse, fordi virksomheden ikke lænere er i offentligt regi, og inkassere en salgsindtægt, som kan bruges til at nedbringe vore gældsforpligtelser.

Problemet er jo, at den offentlige og halvoffentlige sektor i Danmark lider af mange af de samme sygdomme som den østeuropæiske planøkonomi, og i begge tilfælde er løsningen naturligvis at give mere magt til brugerne, hvilket bør være en helt naturlig tankegang i de vestlige demokratier. Det drejer sig om at give folket mere magt over hverdagens utallige dispositioner. Meget tyder således på, at vores